Ч. 45. Неділя 10 марта (26 лютого) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Страйк углекопів в Англії.

В дальшім ході дорожняної дебати промовляв молодочех п. Чех а відтак п. міністер публичних робіт Трнка. П. Міністер вперед обговорював справу картелів та вказав на великі фінансові перепони, які стрінуло би удержавнене копалень вугля. Міністер заявив, що він готов кождої хвилі розміркувати набуте окремих обєктів, коли би лучила ся користна для держави оферта. Що-до побоювань в справі впливу англійского страйку гірничого, потвердив міністер вістки, що робітники в ческих копальнях вугля, виступили з деякими условіями, та тут не розходить ся о нові условія, але о домагання, висловлені вже минувшого року. Міністер займе ся тою справою та ужие цілої енергії, аби в рамах своєї компетенциї обняти посередництво та постарати ся о погоджене інтересів обох сторін. Міністер спротивив ся внесеню про заказ експорту вугля та заявив ся за відосланем частини внесень до економічної комісиї після внесення п. Зараньского.

По промовах пп. Вінтера і Куранди, наради над тою справою перервано та приступлено до дальшої дискусиї над наглячим внесенем п. Кернера в справі іменовань судиів в Чехії.

През. кабінету ґр. Штірк у відповідь на інтерпеляцию п. Шрафля і Шустершіца в справі плянованої угорским соймом резолюциї про покликуванє резерв сказав: „Ц. к. правительство одержало від кор. правительства автентичне донесене про задуману інтерпретацию права управильненого законом з 31. мая 1888 і XVIII. арт. рівнорядного угорского закона з 1888 р. про виїмкове покликуванє першого року резерви і 3 наймолодших літ асентерункових доповняючої резерви до чинної служби.

Ц. к. правительство заняло супротив згаданого пляну зовсім ясне становище з огляду на те, що тут входять в рахубу дуже важні інтереси спільної армії та войскова система, сфіналізована на основі умов і законів та слідуюча зі взаїмного порозуміня. Президент міністрів мусить відмовити вдавати ся в дальші подробиці з огляду на стадию, в якій находить ся тепер справа, бо то противило би ся звичаєви у відносинах між обома правительствами. Президент міністрів просить приняти ту відповідь до відомости та стверджує, що правительство в своїх кругах руководить ся взглядами на інтерес армії і інтерес Австрії.

Серед внесень находить ся внесенє п. Романчука в справі виборчого трибуналу і п. Галя в справі заснованя державної школи млинарскої в Тернополи при тамошній державній школі слюсарскій.

Страйк гірників в Англії триває ще не цілий тиждень, а вже доймаючо дає ся відчувати для населеня, а особливо для цілого англійского промислу.

Припаси вугля вистануть ще ледво на тиждень.

Найліпше заосмотрило ся правительство в вуголь для фльоти; за сим приміром пішли великі товариства морскої плавби. Натомісь значне число гут і фабрик не могли нагромадити припасів, гути тому, бо їх денне запотребоване є велике, а фабрики переважно з тої причини, що не мали місця на більшу скількість вугля. Тому то вже нинї велика часть гут і високих печий перервала роботу. Наслідком того є недостаток зеліза, який, разом з недостатком вугля приневолює велике число фабрик зелізних виробів до бездїльности. Тисячі робітників сих фабрик втратило через се рівнож нагоду працї і зарібку. Загальне число страйкуючих фабричних робітників виносить вже нинї до пів міліона (разом з гірничими робітниками півтора міліона).

Цїна вугля в Англії зросла о 150 до 200 процент. Ся дорожня відбиває ся передовсїм на найбіднїйшім населеню, що ізза недостачі гроша не могло обезпечити ся під лиху „годину". Углеві відкиди, на які давнїйше нїхто не дивив ся, нинї служать нуждарям як опал.

Валтазар.

(З французского — Анатоля Франса).

Тоді в Етіопії панував Валтазар, прозваний Греками Серацепом. Він був чорний, однак єго лице було дуже гарне. Розум єго не був хитрий, а серце благородне.

Дійшовши на третий рік свого панованя до двайцять двох літ, вибрав ся він відвідати славну царицю Балкиду. Єго проводжали волхв Сембобіт і евнух Менекра. Слідом за ним ішло сімдесять пять верблюдів, наладованих цинамоном, мирою, золотим порошком і слоневою костию. Підчас подорожи Сембобіт поучував єго про вплив планет і таємну силу каменів, а Менекра співав єму сьвяті гимни. Однак Валтазар не дуже їх слухав і забавляв ся видом маленьких шакалів, що сиділи з настороженими ухами на задних ногах на краю піскової пустині.

Вкінци по двайцятьох днях дороги Валтазар і єго товариші почули запах рож і незабаром побачили сади, що окружали місто Саву. Під зацвилим деревом ґранату они побачили танець дівчат.

— Танець — се молитва — сказав волхв Сембобіт.

— Тих дівчат не можнаб добре продати— сказав евнух Менекра.

Увійшовши в город, они дивували ся великим склепам, будівлям, маґазинам і богатству, в зложених там товарах.

Они довго ішли улицями, переповненими візками, кошами, мулами і їх погоничами і вкінци опинили ся перед мармороними стінами, пурпуровими шатрами і золотими банями палати Балкиди. Савска цариця приняла їх в середині палати, відсьвіжуваної живими струями фонтанни, що спадала з ніжним дзюркотом і кришталиними відпрысками. Она стояла перед ними одіта в одіж зашивану дорогоцінними каміннями з усьміхом на лици. Коли Валтазар єї побачив, напало на него зворушене. Она здавалась єму солодшою від усїх грозен, гарнїйшою над усї бажаня.

— Царю — шепнув єму Сембобіт — не забудь уложити з царицею користну торговельну угоду.

— Стережись царю — додав Менекра. — Кажуть, що она чарівниця і уміє причаровувати людий.

Потім поклонившись до землї, волхв і евнув відійшли.

Лишивши ся з царицею одинцем, Валтазар хотів заговорити, однак не міг вимовити нї слова. Він погадав собі: цариця розгнїває ся за мою мовчанку.

Однак цариця усьміхала ся і на єї лици не було гнїву. Она говорила перша, голосом, що плив ніжнїйше від найніжнїйшої музики.

— Витаю тебе. Будь гостем. Сїдай коло мене.

Пальчиком, що виглядав на проміне ніжного сьвітла, показала єму на підлозї порпурові подушки.

Вальтазар сїв, зітхнув глубоко і ухопивши в обі руки по подушці, скрикнув.

— Царице, я хотів би, аби ті подушки були двома велитами, твоїми ворогами. Я зірвав би їм голови.

При тих словах він так сильно стиснув пальцями подушки, що матерія трісла і з них вилетїла хмара білого пуху.

Оден пушок кружив через хвилину в повітрю і осїв на груди цариці.

— Царю Валтазаре — спитала червонїючи Балкида - чому ти хочеш убивати великанів?

— Тому, що я тебе люблю — відповів Валтазар.

— Скажи менї, чи добра вода в керници вашої столицї?

— Добра — зі здивованєм відповів Валтазар.

— Я хотїла би ще знати — говорила дальше Балкида, — як приладжують цикату в Етіопії.

Цар не знав, що відповісти.

Однак она намагала: „скажи, скажи, прошу тебе!

Напруживши свою память, він став оповідати про способи захованя овочів в меді.

Та она не слухала і перебила єму:

Та найгрізнійшою внаслідок страйку є недостача вугля в пекарнях. Більшим містам Анґлії, особливо Льондонови, грозить вже недостача хліба.

Від кількох днів підносять ся скоро ціни майже всіх товарів і споживних середників. В торговли панує застій, особливо в околицях обнятих страйком гірничих робітників, торговельні обороти купців значно зменшили ся.

Положенє страйкуючих робітників є ще дотепер добре. Одержали они на 1-го марта двотиждневу заплату, яка разом з попередними заробітками береже їх на разї від нужди. Аж після того одержуть они запомоги із службових фондів. В труднійшім положеню находять ся промислові і портові робітники, приневолені до бездільности із-за застою в промислї і плавбі.

Зелізничі товариства, боячись довшого треваня страйку, обмежили значно рух поїздів. На самих лише головних лініях їздить вже о 300 до 500 поїздів менше чим давнійше. Се обмеженє відносить ся поки що головно до товарових поїздів, особовий рух відбуває ся ще в нормальний спосіб.

Анґлійску публику опановує що раз то більше пригнобленє. Всї се чують, що довше треванє страйку може стати ся страшним ударом для добробуту Анґлії і для єї становища на заграничних торгах.

Хоч гірники поводять ся доси мирно, підприняло правительство вже ріжні середники обережности для удержаня ладу і прилюдної безпеки. Войско стоїть в поготові на кождий поклик. В міністерстві війни відбула ся нарада всїх комендеруючих ґенералів. Пільна артилерия одержала карабіни, щоби могла сповняти службу піхоти. До здавленя евентуальних заворушень ужито би — не лише полїциї, але і войска, навіть маринарки, бо сухопутному войску правительство не зовсім вірить. В околицях, навіщенних страйком, розоружено навіть деякі відділи.

В цїлім краю панує тяжка атмосфера. Всї боять ся глубоких потрясень — а між тим мирові переговори ведуть ся без кінця і не віщують успішного вислїду.

Оногди відбула ся в Льондонї нарада всїх власників копалень; явили ся також валийскі працьодавцї, до тепер найбільші противники робітничих домагань.

Новинки.

Львів, 9 марта 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Намістник іменував канцелїста Намістництва, Йос. Кравза, секретарем повітовим, а підофіцира Вл. Шубера канцелїстом; — переніс секрет. повіт. Брон. Каміньского з Самбора до Гусятина а канцелїста Вит. Романовского зі Львова до Самбора. — Висший суд краєв. у Львові іменував канцелїстами: Стан. Вику в Тернополи для Мельницї, Озию Лерхера в Зборові для Богородчан, Тад. Чайковского в Гвіздци для Городенки, Вільг. Ґромана в Перемишли для Потока Золот., Стан. Воляньского в Копичинцях для Тлустого, Йос. Снятиньского в Стрию для Рожнїтова, Едв. Кржисїка в Сяноцї для Рудок, Ів. Чарноту для Заболотова.

— **Іспит кваліфікацийний** на учителів шкіл народних перед комісиєю в Бережанах зложили і узискали патенти учительскі: Вішевска Бронисл., Волощаківна Ядв., Домбровска Мар., Дембска Фил. (з відзн.), Дякевичівна Стеф., Гайпос Йос., Галиняк Яким., Зазулівна Йос., Каміньска Мар., Кушнірівна Мар., Мальований Фр., Ржесьньовецка Ол., Савчак Ів., Шверпенберґ Шая, Яцковска Мария, Якубовска Брон. Янїшевска Ева (з відзн.) Не репробовано нїкого.

— **Зловили пташка.** На ул. Галицкій напав 18-лїтний Фроїм Кнопф на одну з пань, які туди переходили а вирвавши їй полярес з рук став втїкати. Прохожі, що то виділи, пустились за розбишаком, котрий видячи грозячу небезпечність, кинув пулярес на улицю, а сам сховав ся до пивницї дому, який будують при ул. Баловій. Тут однак люди, що пустились були за ним в погоню, зловили его і віддали в руки полїциї.

— **Про відкритє полудневого бігуна** наспіли ще слїдуючі вісти: Телєґрама з Гобарт в Австралії доносить: Амундзен сам один вийшов на беріг; сказав, що єсть вдоволений вислїдом виправи, впрочім не хотів більше нїчо сказати. Нїхто з залоги корабля не міг висїсти на беріг. Амундзен позістане тут кілька днів а по виголошеню кількох відчитів в Австралії виїде попри ріг Горн і Буенос Аірес до Европи.

З Християнії доносять: Амундзен вислав до короля Гакона телєґраму, в котрій доносить, що розслїдив підбігуновий край у нутрі і поробив важні відкритя ґеоґрафічні. — На вчерашнім засїданю палати послів повідомив предсїдатель о щасливім вислїдї виправи Амундзена і виголосив промову підносячи, що факт окриє Норвеґію новою славою; просив наконець о уповажненє вислати до Амундзена ґратуляцийну депешу.

Король, правительство і товариство ґеоґрафічне вислали до Амундзена ґратуляцийну депешу. Король згодив ся, щоби нову землю назвати іменем королевої і Амундзена. На біржи устроєно овацию в честь Амундзена. Місто украшене хоругвами.

Невиразною єсть роля, яку в сїм відкритю відограв капітан Скот. Подібно свого часу розійшла ся була чутка о відкритю північного бігуна, а відкритє его приписували собі Кук і Пірі, так тепер виступають Амундзен і капітан Скот. В справі сїй доносять з Відня: Вісти надходячі о відкритю полудневого бігуна вказують, що відкрителем єсть Амундзен, котрий в грудни минулого року дійшов аж до бігуна. Однак зовсїм не вияснена єсть доси вість, яку ролю відограв в тім капітан Скот. Припускають можливість, що полудневий бігун відкрили рівночасно Амундзен і Скот. Бюро Райтера доносить з Гоберт в сїй самій справі, що Амундзен заперечує, мов би то він мав що небудь телєґрафувати про Скота, котрий нїби то мав дійти до бігуна, а з Християнії коротко доносять: Вість мов би Скот відкрив полудневий бігун, єсть неправдива.

— **Нещасливі пригоди.** В реальности при ул. Сонїчній ч. 23 випала оногди з вікна другого поверха 18 місячна дитина, синок урядника Товариства нафтового „Ґаліция“, Йоахим Фасс, полишений на вікні без дозору. Дитина вибила шибу у вікнї і впавши на улицю про-

— Царю, про тебе кажуть, що ти любиш свою сусїдку, кандакійску царицю. Скажи правду, чи она гарнїйша від мене?

— Гарнїйша від тебе? — скрикнув Валтазар, впавши перед нею на колїна — хибаж се можливо?

Однак цариця наставала:

— Скажи, які у неї очи? уста? краска лиця? груди?

Валтазар простягнув до неї руки і сказав:

— Позволь здоймити менї з твоїх грудий пушок, який упав на них — я дам тобі за то пів царбтва разом з мудрим Сембобітом і евнухом Менекрою.

Однак она відскочила і втїкла з дзвінким сьміхом.

Коли волхв і евнух вернулись, застали свого пана в глубокій задумі, що в него було незвичайним.

— Царю, чи уложив ти користну угоду? — запитав Сембобіт.

Того вечера обідав Валтазар при столї савскої царицї, пив вино зроблене з саґової пальми.

— Так, таки правда — спитала Балкида — що кандакійска цариця гірша від мене?

— Балкидо! — скрикнув цар. Більше він не міг нїчого вимовити.

Вхопивши єї в свої обійми, він відхилив голову царицї і похилив ся над нею. Однак несподївано побачив на єї очах сльози.

Тодї шепотом приспівуючи, як любяча мати став єї вговорювати. Він називав єї своїм квіточком, своєю маленькою зіркою.

— Чогож ти плачеш? — питав він. — Що зробити щоб ти не плакала більше? Коли в тебе є якенебудь бажанє, скажи, а я его виповню.

Она перестала плакати і замовкла в задумі. Він довго намавляв єї, щоби сказала єму своє бажанє.

Вкінци она сказала: — Я хотїлаб зазнати страху.

Бачучи, що Валтазар єї не розуміє она пояснила єму, що вже від давна має бажанє попробувати якої небудь небезпечности, однак се було неможливе, тому що в Саві опікують ся нею народ і боги.

— А все таки — додала она зітхаючи — я бажала би, щоби переймила мене в ночи дрож страху, щоби волосє стало на голові дубом... Ох, як прегарно було би в страху!

Она обняла шию чорного царя і сказала непевним голосом, так як просять дїти:

— От надійшла ніч. Підемо перебрані разом по містї. Чи хочеш?

Він згодив ся. Она підбігла до вікна і виглянула через крати на площу.

— Під стїною палати лежить нуждар — сказала она. — Дай єму свою одїж і возьми в заміну его завій з верблюжої вовни, і бідний пояс, яким він підперізаний. Іди. Я буду зараз готова.

І она вибігла із салї, плещучи з радости в долонї.

Валтазар здоймив з себе свою полотняну золототкану тунїку і убрав ся в одїж нуждаря. Він став подібний до невільника. Цариця прийшла в грубій синій одежи жінки-жницї.

— Ходїм! — сказала она і повела его за собою вузкими коритарями до маленьких дверий, що виходили в поле.

II.

Ніч була темна. Балкида виглядала в пітьмі зовсїм маленькою. Она повела Валтазара до шинку, де сходили ся міскі злодії і слуги. Сидячи в двоє за столом, они бачили при чаднім сьвітлї лямпи, як нелюдскі пяницї сварили ся і замахували на себе ножами із-за жінки або чарки перекислої браги а инші затиснувши кулаки хропіли під столами. Воздух був тяжкий.

Лежачи на мішках, шинкар слїдив уважно за сваркою пяниць. Побачивши солені риби привішені до стелї, Балкида сказала до свого товариша: „Я хотїла би попробувати такої риби з товченою цибулею“. Валтазар казав подати їй рибу. Коли она єї з'їла, він пригадав собі що не взяв зі собою гроший. Однак то его не смутило і він хотів вийти з шинку, не платячи нїчого.

Та шинкар заступив єму дорогу і назвав его підлим рабом а єї — розпустницею.

Ударом кулака Валтазар збив его з ніг. Тодї кинуло ся на незнакомих кілька пяниць з ножами. Однак чорний цар узброївшись тяжким товкачем, яким товкли египетску цибулю, двох з них убив, а инших змусив уступити. Він чув тепле тїло Балкиди, що тулило ся до него і се робило его непереможним. Приятелї шинкаря не сьміючи більше підходити близше, кидали на него з середини хати збанки з оливи, цинові чашки, горіючі лямпи а вкінци величезний мідяний казан, де пік ся цїлий баран. Казан упав зі страшним тріском на голову Валтазара і розбив єму череп. На хвилину він завмер зі здивованя, потім зібрав останні сили і відкинув казан з десять разів більшою силою назад. З гуркотом металю злили ся крики перестрашених і стогін умираючих. Користаючи з того заколоту і боючись, щоби удари не досягли Балкиди — Валтазар взяв єї на руки і пустив ся втїкати темними пустими заулками.

Нічна тишина вкрила землю і утїкаючі чули, як за ними втихли крики жінок і пя-

валила собі голову так, що ei в безнадійнім стані відставлено до шпиталю.

З Тернополя доносять: Мішанин Станислав Ноґа, літ 56, зі своїм пасербом Францом Мальцом, літ 33, добували камінє в ломі при ул. Вертепній. Нараз коли підважили розбиту скалу завалила ся на них ціла стінка так страшно, що Станиславови Нозі зовсім груди роздушило і він погиб на місци а его пасерба лиш сильно потовкло і покалічило.

— **Самоубийства.** Аптикар на Знесіню Адольф Бравнштайн, літ 48, зажив вчера рано в самоубийчім намірі якоїсь отруї. Завізвана поготівля ратункова переполокала ему жолудок, в прочім не могла дати иншої ради незнаючи якої отруї він зажив. Стан Бравнштайна має бути безнадійний. Причиною самоубийчого замаху мали бути клопоти фінансові в які Бравнштайн попав внаслідок несовістности якогось Гехта, посередника в справах векслевих. За посередництвом того Гехта затягнув Бравнштайн довг векслевий на 30.000 корон. Позаяк реченець сплати векслів надходив а Бравнштайн не міг їх відразу викупити, тому звернув ся до Гехта, з просьбою, щоби постарав ся о їх продовженє. Гехт згодив ся на то, але під услівем, що Бравнштайн дасть ему поки що новий вексель на 15.000 кор. Бравнштайн дав Гехтови вексель на 15.000 кор. а Гехт пустив его зараз в курс. В виду того знайшли ся пущені в курс векслі Бравнштайна на суму 45.000 кор. а Гехт утік зі Львова. Бравнштайн взяв собі цілу справу так до серця, що постановив собі житє відобрати. — В лазни при ул. Підвале ч. 7. відобрав собі оногди житє вистрілом з револьвера дозорець карного заведеня для мужчин, Василь Кошман. Причина самоубийства незвістна. Тіло самоубийника відставлено до заведеня судової медицини. — В Станиславові утопив ся в ставку в міскім парку уленик 7-ої кляси польскої ґімназиї Бенямін Мельцер. В полишених листах подав за причину самоубийства обаву, що згине в шпитали на сухоти.

Телеґрами.

Прага 9 марта. Бурмістром вибрано нині знову др. Кароля Ґроса 77 голосами на 84 голосуючих.

Тієнцин 9 марта. Француске і японьске войско розаброїло відділ хіньского войска, що зближав ся до Тієнцина. Американьскі кружляки „Сінсінеті“ і „Биффальо“ прибули в ночи до Таку.

Християнія 9 марта. Університет, маґістрат і богато товариств вислали до Амундзена депеші з ґратуляциями. Король Гакон одержав ґратуляцийні депеші від многих володітелів.

Москва 9 марта. Згорів тут дім товаровий Головтеевского. Уратовано лиш два склепи. Шкода виносить міліон рублів.

Льондон 9 марта. Правительство запросило представителів гірників на спільну нараду з представителями правительства. Виконуючий комітет гірників згодив ся на то, щоби як найскорше була скликана конференция гірників, котрій мають бути предложені пропозициї правительства, заявив однак, що не в силі підписати принятє предложень о скілько в нових конференциях засада мінімальної платні зовсім навіть з дискусиї не буде виключена.

Толєдо (Огайо) 9 марта. Президент Тафт заявив ся против предложеня Рузвельта, щоби судиів нарід вибирав і щоби судейскі вироки піддавано також рішеню народу. Було би то згубне для свободи і знищило би запоруку житя і безпечности майна.

Ціна збіжа у Львові.

дня 8-го марта:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11·50
Жито	9·10	„	9·40
Овес	8·—	„	8·30
Ячмінь пашний	8·—	„	8·50
Ячмінь броварний	8·50	„	10 50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13 —
Вика	10 50	„	11·50
Бобик	8·70	„	9 —
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	115·—	„	135·—
Конюшина шведска	75·—	„	90·—
Тимотка	60·—	„	75 —

ниць, що гнали ся за ними. Незабаром не було чути нічого, крім тихого капаня крови з голови Валтазара на груди Балкиди.

— Я люблю тебе — шепотіла цариця. І місяць, що виглянув зза хмар, осьвітив вогкий блеск примкнених очий Балкиди.

Они пустили ся у висохле русло потока. Несподівано нога Валтазара посовгнула ся на моху. Они впали собі в обійми. Їм здавало ся, що они западають ся в бездонну блаженну безодню і земний сьвіт перестає для них істнувати. Они ще впивали ся блаженним часом забутя числа і простору, коли досьвіта прийшли пити ґазелі з камінних заглублень воду.

Перехожі розбійники побачили залюблених, що лежали в моху. „Они бідні — погадали — однак молоді і гарні і ми продамо їм за добру ціну.

Они підійшли до них скрутили їм руки і привязали їх до ослячого хвоста, пішли в дальшу дорогу.

Чорний цар закований в кайдани обкинув розбишаків смертельними погрозами. Балкида дрожала від ранішного холоду, тілько усьміхала ся до чогось невидимого. Они ішли по голій пустини, коли незабаром втомила їх спека. Сонце підняло ся вже високо, коли розбишаки розвязали своїх невільників і посадивши їх коло себе в тіни скали, кинули їм кусок черствого хлїба. Балтазар відвернув ся від него з погордою а Балкида їла его жадно. Она сьміяла ся. Отаман розбишаків спитав еї чого она сьміяла ся.

— Я сьмію ся думаючи про те, як я всіх вас велю повісити — сказала она.

— Справді? — скрикнув отаман. — Пусті слова в устах такої бідолахи як ти голубко! Ти певно звернеш ся за помочию до твого чорного поклонника!

Чуючи обидливі слова Валтезар запалав страшним гнівом, кинув ся на розбишака і стиснув ему горло так сильно, що майже задусив его. Та сей впхав ему в черево свій ніж по саму рукоять. Бідний цар падаючи на землю, звернув до Балкиди примеркді очи, які в тій хвили погасли.

III.

В тій хвили почув ся біг коний, брязкіт збруї і людскі голоси і Балкида пізнала хороброго Аґнера, що заявив ся на чолі сторожи визволити свою царицю, довідавши ся в ранці що она таємно зникла. Три рази поклонив ся він до ніг Балкиді і велів подати приготовлені для неї ноші. Цариця звернула ся до отамана і лагідно сказала ему.

— Ти не будеш гнївати ся на мене друже, що я тебе одурила, кажучи що вас повішають.

Волхв Сембобіт і евнух Менекра, що приїхали з Абнером дуже кричали побачивши свого царя мертвого на землі з ножем в череві. Они підняли его обережно. Сембобіт досьвідчений в лікарскій науці, побачив, що він ще дихає. Він перевязав ему рану а Менекра витирав піну, що застила на устах царя.

Потім привязали его до коня і помало повезли до палати цариці.

Два тижні лежав Валтазар в горячці. Він раз у раз говорив про кипячий казан, про моховий яр і грімким голосом кликав Балкиду.

Вкінци на шіснайцятий день відкрив очи, побачив коло себе Сембобіта і Менекру а не побачив цариці.

— Де она? Що она робить?

(Конець буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.